

## Linda VERCAUTEREN

### Bezielster van de Laura van abt Poimên

Begint ze de dag niet met een psalmgebed, dan merkt Linda VERCAUTEREN dat ze sneller geïrriteerd raakt. Psalmen zijn een bron van vreugde voor deze bezielster van de Laura van Abt Poimên, een groep die de monastieke waarden wil doorgeven. Binnenkort wordt ze vijftig. Dan wil ze het leven vieren.

# ‘In de psalmen komen alle emoties aan bod’

Nicole LEHOUCQ

Het Brugse Begijnhof is haar werkplek, een tijdlang woonde ze er ook. Linda VERCAUTEREN verzorgt de poortdienst en de reservaties voor het gastenverblijf van het Monasterium De Wijngaard. Halftijds, want het vrijwilligersengagement voor de Laura van Abt Poimên vergt veel tijd. Ze begeleidt groepen in Brugge, Antwerpen, Vorselaar en Arnhem. Ook onderweg, op de trein of in de wagen, bidt of zingt ze psalmen.

–Kunt u zich nog herinneren welke psalm u voor het eerst hoorde voorlezen?

Psalm 139. Ik was vijftien en we waren met onze school op bezinning. Een zin raakte me: „Gij die mij weefde in de schoot van mijn moeder.” Ik besepte plotsklaps dat God er was voor mijn ouders, dat Hij mij het leven gaf. Daar besloot ik aan Hem mijn leven te geven. Dat geheim bewaarde ik in mijn hart. Mijn moeder bespeurde wel mijn verlangen. Ze zag me immers geregeld naar kloosters trekken.

–Bent u gelovig opgevoed?

Ik groeide als middelste van drie kinderen op in Belsele, in het Waasland. Vooral met mijn opa langs moederskant kon ik goed over geloof praten. Ik zette me in voor JOKRIWA, Jonge Kristenen van de Watermolenwijk, en als leidster in de VKSJ.

„Heb je het moeilijk, dan komt net die zin die je op dat moment nodig hebt, je voor de geest”

–Hoe gaf u uw besluit van toen gestalte?

Ik zocht mijn weg in het klooster: in de Sint-Trudo abdij van Male, bij de trappistinnen in de priorij van Klarland. Hoewel ik me gelukkig voelde, wrong er iets. Tien jaar geleden nam ik afstand. Toen kwam de Laura van Abt Poimên op mijn pad. Nu voel ik aan dat dit werkelijk mijn opdracht is in het leven. Nu pas begrijp ik mijn eerdere kronkelweg.

–Wat is de Laura van Abt Poimên?

Een Laura is een steegje, een verbindingsweg tussen monniken die in de vierde eeuw als kluizenaars op een afstand van elkaar leefden, maar regelmatig samen kwamen om eucharistie te vieren. Abt Poimên was zo'n Egyptische woestijnmonnik. De naar hem genoemde Laura werd gesticht door de benedictijnernonnik Benoît Standaert

van de Sint-Andriesabdij in Zevenkerken. Hij begon met een psalmwake. Het internet is onze verbindingsweg, deelnemers krijgen de nieuwsbrief en teksten via e-mail. Wij proberen de monastieke praktijk te beleven. Dagelijks bidden de meeste Laurieten thuis meerdere psalmen, zodat die alle 150 in één week aan bod komen. Regelmatig doen we dat ook in groep. Dan bidden we de psalmen luidop. We laten de tekst doordringen, zonder studie, zonder toelichting. Het geeft een nieuwe impuls aan je gebedsleven. Daarnaast organiseren we leesavonden en vormingsdagen.

–Wat betekent psalmen bidden voor u?

Ik probeer dagelijks de psalmen te bidden die voor die dag bedoeld zijn. Zonder dwang. Ik ga gewoon zitten en ik zie wel. Soms verwijl ik lang bij een woord, al kunnen ook herinneringen binnensluipen. Die afleiding is menselijk, die laat ik rustig voorbijgaan. Ik weet dat diezelfde psalm volgende week terugkomt. Dan raakt me misschien iets wat ik nu niet zie. Soms neem ik een vers als een mantra mee door de dag. Door de geregelde herhaling ken je teksten. Heb je het moeilijk, dan komt net die zin die je op dat moment nodig hebt, je voor de geest. Mis ik door omstandigheden 's ochtends dat moment, dat luisterend zitten bij God, dan merk ik dat ik sneller geïrriteerd ben, minder stressbestendig. Ik vind ook vreugde in de psalmen, wil ze soms spontaan zingen.

–Welke spreuk van Abt Poimên treft u?

„Elke moeilijkheid waarin je geraakt, wordt overwonnen door te zwijgen.” Zo waar is dat. Iets wat je dwars zit, kun je soms beter niet meteen uitpraten, maar er in stilte een weg mee gaan. Door te veel praten, maak je het vaak erger. Het overkwam me onlangs nog. Ik kan niet tegen onrecht en reageer soms te impulsief. Ik gaf eerlijk mijn mening. Dat had ik beter niet gedaan. Soms is het beter te zwijgen en jezelf af te vragen waarom iets je irriteert. In dit geval raakte het me omdat het de Laura betrof.



Zittend bij God wil Linda Vercauteren elke dag openen. © Violet Corbett Brock

–Bent u zo nauw verweven met de Laura?

Ja, en dat krijg ik wel eens te horen. Onlangs wees iemand me erop dat wat ik voorstelde te maken had met structuur en dagorde. Dat leerde ik tijdens mijn kloostertijd. Volgens het enneagram, het systeem van persoonlijkheidstypes waar ik ook veel mee bezig ben, ben ik een geveer. Ik help graag mensen. Daarvoor durf ik wel eens beknibbelen op mijn meditatiertijd. Om dat te vermijden, heb ik structuur nodig. Die regelmaat brengt me tot rust.

–Bent u een rustig type?

Ik heb tijd nodig, overhaast niets. Ik leerde het woord van God te ontvangen, te wachten op een teken van Hem dat een beslissing goed is. Zo reageerde ik niet meteen laaiend enthousiast toen iemand me suggereerde om met de Laura de Psalmen in zakformaat uit te geven. Toen we dat uiteindelijk deden, had ik al meerdere

signalen in die richting gekregen en was die beslissing stilaan gegroeid.

–Binnenkort wordt u vijftig. Viert u die verjaardag ook met psalmen?

Dat doe ik meestal. Ook als iemand van mijn vrienden jarig is, bid ik die dag de psalm van zijn of haar leeftijd. Vijftig is toch wel speciaal. Ik kom uit een familie die graag viert. Ik had het gevoel dat ik zou moeten feesten. Dat aanvoelen evolueerde langzaam naar „Ik wil vieren”. Ik wil het leven vieren, God danken voor het leven. Daartoe nodig ik mijn vrienden uit. Op mijn verjaardag zal ik ook enkele mensen gedenken die ziek of overleden zijn. Ook dat hoort bij het leven. In de psalmen komen alle emoties aan bod.

De Laura van Abt Poimên organiseert op zaterdag 16 maart in Vorselaar een dag met de Psalmen. Meer info via 0497 12 25 30 of op [www.lauravanabtpoimen.be](http://www.lauravanabtpoimen.be).